

mod Ministeriet Estrup, der sendtes ind den 3die Januar, var Svaret paa Opløsningen, og var Svaret blevet fastholdt, havde Ministeriet Estrup været nødt til at sige: Vi kunne ikke faae et Folkething, som vi kunne arbejde sammen med, og Ministeriet Estrup var blevet nødt til at vige. Da havde vi nu været fri for Systemet, og da havde det Systemskifte været naaet, som vi i mange Aar have arbejdet for. Det var blevet naaet gennem Splid, gennem vanskelige Tilstande, gennem Resignation, men det var blevet naaet fuldt og fast, og jeg tror, at der gennemgaaende i Befolkningen havde været Tilfredshed med, hvad man havde udrettet den 3die Januar. Jeg veed, at det ærede Medlem taler om, at den 3die Januar fik man færre, end man havde i Forveien, men det ærede Medlem veed ogsaa godt, at det var Spliden i Benstre Skjuld i og ikke Andet. Men trods Spliden i Benstre, sendte Bølggerne ind mod Ministeriet Estrup. Lad os nu sammenligne Stillingen, som den var, efterat Bølggerne havde gjort det, og Stillingen som den er, efterat denne Finantslov er vedtagen. Jeg føler mig saameget mere foranlediget til at sammenligne Stillingen før og nu, som den ærede Ordfører for Finantsudvalget dengang spaaede Ministeriet en haard og bitter Skjæbne. Dengang, da Folkethinget blev aabnet og man behandlede Finantsloven første Gang, sagde han: „Dette Ministerium har vundet en midlertidig Sejr, men jeg siger, at det dog kun er en meget forbigaaende Sejr. Ministeriet staar overfor et nyt Folkething, og det var dog muligt, at den „Glæde“ — nemlig den, som Ministeriet søgte, — var af en egen Art og ikke af den Betydning, som Diebliffets Seiersrus syntes at tyde paa“. Ja, det bliver værre, naar man kommer længere hen. Den ærede Ordfører siger: „Et Ministerium, der har begaaet Skridt som det den 12te April 1877, kan det aldrig i Virkeligheden gaa vel“. Nu spørger jeg, om vi ere i Virkeligheden nu, eller om vi ikke ere i Virkeligheden? Det ærede Medlem svarer til, at det ikke vil gaa dette Ministerium vel i de indre Forhold, men Ministeriet siger: naar det bare gaar os vel paa Finantsloven, saa lader os foreløbig for iaar flaa os til No dermed; næste Aar faae vi alle Reformer med Hensyn til Hærløven osv., som Ordføreren har lovet, men iaar gaar det godt paa Finantsloven, og Mere forlange vi ikke. Naa, nu vil jeg indrømme, at den ærede Ordfører søiede en Betingelse til, for at det skulde gaa dette Ministerium vel. Han sagde: Det er et Spørgsmaal, om dette Ministerium er det rette med Hensyn til Landets Hovedsag, nemlig de udenlandske Forhold. Under Forsætning af, at den ærede Ordfører maatte komme til denne Erkjendelse, siger han: Saa vil Meget med Hensyn til de indre Forhold, hvad mig angaar, saa længe jeg har den Tro, midlertidig

kunne sættes tilside. Min Stilling til Ministeriet vil derfor væsentlig være afhængig af, hvorvidt det ser sig istand til under den senere Forhandling at godtgjøre for os, at den Mistillid, vi med Grund nære til det med Hensyn til Ledelsen af den indre Politik, ikke berettiget bør være tilstede med Hensyn til, hvad der staar derover, og det, der staar derover, er den ydre Politik. Det er et Spørgsmaal, som vi vistnok Alle i dette Diebliff maa tale om med Sorg, og som det derfor i Grunden er pinligt at berøre under en Finantslovs Debat. Den ærede Ordfører siger fremdeles: „Kan man komme til at se bort fra disse almindelige parlamentariske Krav og Grundsatninger og sætte dem tilside, kan man faae Overbevisning om, at selv til den Regering, man ikke har Tillid til i indre Forhold, har man Ret og Grund til at have Tillid i det Ydre, saa vil, naar det kan bevises mig, min Stilling til de enkelte Lovforslag naturligvis forsaavidt i det Væsentlige blive forandret.“ Jeg deler fuldstændig det ærede Medlems Mening. Havde denne Regering, som vi endnu have her paa Labretterne, kunnet vise os, at trods al den Fortræd, vi have gjort, trods det, vi have forsømt i Landet, have vi dog forenet os om Danmarks egentlige Livsag, ikke den af os lovede, men den af hele Folket i Hjertet sølte og baarne Livsag, Slesvig, saa skulde jeg have fulgt det ærede Medlem i at glemme alt Andet og takke Regeringen for, hvad den har gjort, og støtte den til at føre denne Sag igennem. Men hvad har denne Regering gjort? Denne Regering har den mærkelige Vre, at, foruden at den har udstedt Provisoriet, saa er det under dens Anspicier, at § 5 er gaaet tabt. Jeg vil ikke gjerne her komme ind paa at berøre Regeringens Skuld i saa Henseende, men Noget maa det dog være mig tilladt at yttre derom. Trods det, at de Meddelelser, der ere gjorte fra Regeringens Side, vare hemmelige, er der dog fra forskellige Sider offentligt udtalt, at Regeringen efter deres — det var altsaa Tilstedeværendes — Anskuelse havde handlet, som den burde. Jeg siger, at det ærede Medlem vistnok vil være fuldkommen enig med mig i, at det Indtryk, vi, det store Flertal, have faaet af Regeringens Færd i hele den slesvigske Sag, har været et modsat; vi have faaet det Indtryk, at man ikke kan frakende Regeringen Skuld i, hvad der er sket. Jeg er nødt til at sige dette her, efter at det er fremdraget i Bladene, hvilket Indtryk man har faaet af Meddelelserne, thi det skal ikke ske, at man her bag denne hemmelige Meddelelse i Folkethinget i Landet udspreder en Ros for Regeringen for, at den har gavnet og varetaget Danmarks Sag, som den burde, naar vi her have faaet det Indtryk, at dens Handlemåde hverken var klog eller betænksom. Jeg gaar nu bort fra dette Intermezzo, der nærmest vedkommer Regeringen og mindre Finantslovens Vedtagelse. Jeg har været nødt